

Надвечеръ майката излазя съ файтонъ на разходка, а дѣтето остава само въ кѣщи.

Василчо се много чуди, защо генералчето е всѣкога угрижено и рѣдко се засмива на майка си. „Азъ да съмъ на негово мѣсто, си казваше той, да ме обличатъ така като *царче*, ще скачамъ и ще пѣя отъ радостъ, а то не я поглежда даже въ очитѣ“.

Единъ пѣтъ той попита майка си: „Мамо, защо генералчето е всѣкога угрижено и не излазя съ майка си на разходка“?

— Защото е мащеха, та не го обича като сѣща майка. То помни още своята майчица, която го е кърмила съ топло млѣчице, затова скърби още за нея.

Но Василъ си думаше: „Че какво ли не харесва на мащехата! Я виждъ какъ е облечена като царица, прѣститѣ ѝ лъщатъ отъ елмази, косата ѝ черна като астраганъ, а лицето ѝ бѣло като снѣгъ. А подарѣци. . . ! тѣ сѣ безброй! Каквото поиска, на часа му доставятъ, а пѣкъ азъ трѣбва да чакамъ за една книга цѣли мѣсеци и пакъ не ми я купуватъ. То трѣбва да е много неблагоприятно дѣте, затова прави тѣй съ майка си“.

* * *

Стѣмни се. На небето се показва пѣленъ мѣсецъ. Васильовитѣ родители ги нѣма още отъ пазаръ. Той запали малката лампичка и седна до прозореца да ги чака. У тѣхъ е всичко просто: столоветѣ дървени, постелкитѣ вѣхти и свѣтилата газени, само едно е красиво и хубаво въ